

Küçük Tavşanın Kütüphanesi

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Tavşanın Kütüphanesi

Aysel Banu YAVUZAL

Güneşli bir orman açıklığında Remy adında küçük bir tavşan okumayı çok severdi. Her sabah Remy, bez çantası kitaplarla dolu halde uzun otların arasından zıplayarak geçerdi. Kuşlar öter, yapraklar hışırdar ve Remy büyük bir meşe ağacının altında sıcacık bir yer bulurdu. 'Keşke arkadaşlarım da bu hikâyeleri paylaşabilse,' diye mutlu bir iç çekerdi Remy. Orman huzurluydu, ama Remy'nin kalbi daha fazlasını isterdi.

Bir gün Milo adında minik bir fare Remy'ye koşarak geldi. Milo hardal sarısı bir yelek ve minik yuvarlak gözlükler takıyordu, kulağının arkasına yeşil bir kalem sıkıştırmıştı. 'Ben hikâyeler yazıyorum!' diye ciyakladı Milo. 'Ama hepsini nerede saklayabiliriz?' Remy'nin gözleri parladı. 'Ormanda bir kütüphane kuralım!' dediler birlikte. Ve böylece büyük fikir başladı.

Remy ve Milo, geniş ve davetkâr bir girişı olan oyuk bir ağaç buldular. 'Burası bizim kütüphanemiz olacak!' dedi Remy, kitapları ağaç kabuğundan yapılmış bir rafa dizerek. Milo yeşil kalemle etiketler yazdı ve birlikte hikâye kartlarını düzgün yığınlar halinde üst üste koydular. 'Daha çok hikâyeye ihtiyacımız var,' dedi Milo. 'Hadi arkadaşlarımıza soralım!' Küçük kütüphane büyümeye hazırды.

Remy yuvaların birinden diğerine zıplayarak herkesi davet etti. 'En sevdiğin masalı getir!' diye seslendi Remy. Milo kuşlardan, sincaplardan ve geyiklerden hikâyeler topladı. Her arkadaş bir hikâye paylaştı ve Milo hepsini yazdı. Oyuk ağaç kitaplarla ve kartlarla doldu ve küçük kütüphane bir masal hazinesi gibi hissettirmeye başladı.

Kısa süre sonra haber ormana yayıldı. 'Kütüphaneyi duydun mu?' diye sordu bir kirpi. 'Cesur kurbağalar ve sihirli meşe palamutları hakkında hikâyeler var!' Hayvanlar uzaktan ve yakından geldiler. Remy her ziyaretçiyi sıcak bir gülümseme ve bir kitapla karşıladı. Milo neşeli bir sesle hikâyeler anlattı ve herkes kocaman, mutlu gözlerle dinledi.

Ama bir gün bir sorun ortaya çıktı. Kitaplar yüksek yığınlar halinde birikmiş, raflar tıka basa dolmuştu. 'Daha fazla alana ihtiyacımız var!' dedi Remy endişeyle bakarak. Milo bıyıklarını kıpırdattı. 'Daha fazla raf yapabiliriz,' diye önerdi Milo. 'Ama yardıma ihtiyacımız var.' Arkadaşlarını çağırdılar ve herkes bir el atmaya geldi.

Kunduzlar dallar getirdi, sincaplar sicim topladı ve kuşlar yumuşak yosun bulmaya uçtu. Remy inşaatı düzenledi ve Milo büyük bir yaprağın üzerine bir plan çizdi. 'Buraya bir raf, oraya bir köşecik!' diye cıvıladı Milo. Herkes birlikte çalıştı ve kütüphane daha büyük ve daha aydınlık oldu. Orman neşeli sohbetler ve takım çalışmasının sesiyle yankılandı.

Sonunda yeni raflar hazırды. Remy kitapları dikkatlice yerleřtirdi ve Milo hikâye kartlarını renkli sıralar halinde düzenledi. 'Mükemmel!' diye sevindi Remy. Ama sonra Milo'nun aklına başka bir fikir geldi. 'Bir okuma řenlięi yapalım!' diye haykırdı Milo. 'Ormandaki her hayvanı davet edebiliriz!' Remy'nin kulakları heyecanla dimdik kalktı. 'Evet! Herkes için bir hikâye řenlięi!'

Remy ve Milo şenliği özenle planladılar. Meşe palamudu kapaklarından yapılmış fenerler astılar ve sarmaşıkları çelenk gibi düzenlediler. Milo davetiyeleri yapraklara yazdı ve rüzgârla gönderdi. 'Paylaşacak bir hikâye getir!' diyordu davetiyeler. Remy karşılama konuşmalarını çalıştı ve Milo hapşıran bir sincap hakkında komik bir masalı prova etti.

Şenlik günü geldi ve orman çalkalanıyordu. Her boyuttan hayvan geldi—tilkiler, baykuşlar, porsuklar ve hatta utangaç bir kaplumbağa. Remy herkesi oyuk ağacın girişinde karşıladı. 'Kütüphanemize hoş geldiniz!' dedi Remy. Milo hikâye kartları ve kalemler dağıttı. 'Kendi masalını yaz!' diye teşvik etti Milo. Hava çam ve heyecan kokuyordu.

İlk okuma şenliği bir sessizlikle başladı. Remy bir kütüğün üzerine çıktı ve cesur küçük bir tavşan hakkında bir hikâye okudu. Herkes dinledi ve Remy bitirdiğinde alkışladılar ve sevindiler. Sonra Milo sincapları güldüren komik bir hikâye anlattı. Hayvanlar tek tek masallarını paylaştılar. Orman kahkahalarla, hayranlıkla ve sıcacık dostluk duygusuyla doldu.

Güneş batarken hayvanlar çıtırdayan bir ateşin etrafında toplandılar. 'Hikâyeler bizi bir araya getirir,' dedi Remy yumuşak bir sesle. 'Burada hepimiz arkadaşız.' Milo başını salladı, gözlükleri ateş ışığında parladı. 'Bu kütüphane herkes için,' diye ekledi Milo. 'Ve her hikâye bir armağandır.' Hayvanlar başlarını salladılar ve açıklığın üzerine huzurlu bir mutluluk çöktü.

O günden sonra oyuk ağaçtaki küçük kütüphane hiç boş kalmadı. Hayvanlar okumaya, yazmaya ve paylaşmaya geldiler. Remy rafları düzenledi ve yeni ziyaretçileri karşıladı, Milo ise anlatılan her hikâyeyi yazdı. Orman, masallar ve iyilikle birbirine bağlanmış kocaman, mutlu bir aile gibi hissetti. Ve küçük tavşan ile fare harika bir şey inşa ettiklerini biliyorlardı.

Remy ve Milo kütüphanenin dışında oturup arkadaşlarının gelip gidişini izlediler. 'Başardık,' diye fısıldadı Remy. 'Hikâyelerin yaşadığı bir yer yaptık.' Milo gülümsedi, bıyıkları kıpırdadı. 'Ve arkadaşların buluştuğu bir yer,' dedi Milo. Birlikte okuyan mutlu hayvanlara baktılar ve kalpleri doldu. Orman, küçük kütüphaneleri sayesinde daha güzel bir yerdi.

Okuma şenliği bir gelenek oldu, her mevsim düzenlendi. Her seferinde daha çok hayvan geldi, yeni hikâyeler ve yeni arkadaşlar getirdi. Remy ve Milo orman ailesinin büyüdüğünü izlerken gururla parladılar. 'Hikâyeler hepimizi birbirine bağlar,' dedi Remy. Milo başını salladı. 'Ve her hikâye bir arkadaşla başlar.' Oyuk ağaçtaki küçük kütüphane her masalın ve her kalbin yuvasıydı.

Ve böylece, bir tavşan ve bir fare tarafından inşa edilen küçük tavşanın kütüphanesi, arkadaşların birlikte neler yapabileceğinin parlayan bir örneği olarak durdu. Remy ve Milo hikâyelerin kelimelerden fazlası olduğunu biliyorlardı; onlar kalpler arasındaki köprülerdi. Orman kocaman, mutlu bir aileydi ve her hayvanın paylaşacak bir hikâyesi vardı. Son.